

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 110. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344223232/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

et Silkeskort, sammensyet af røde og sorte Bredder, kastede det om sig, og saaledes paaklædt lod hun sig med bare Fodder glide ud paa Gulvet. Altsammen med en saa uskyldig Selvfølgelighed, at man umulig kunde gøre Indvendinger mod Landets Skik.

... Over Luxembourgghaven laa den Dag Glansen af en blændende Sol. Alle Træerne var sprunget ud. Og skønt det endnu ikke var den første April, følte man det behageligt at kunne gaa i Skyggen. Jeg husker de tunge, grønne Grene og Madame Cazals, helt klædt i Sort, med det lange, statelige Sørgeslør, som hun bar til Ære for en afdød Broder. Skønt hun ikke havde forlangt Øvrighedens Attester for sin Pagt med Viseforfatteren, var hun i alt sit Væsen gennemtrængt af en borgerlig Tilforladelighed; kun at hendes store, lysende og fixerede Øjne saa' dobbelt saa klart som de fleste Borgerhustruers, og at hendes sunde Sans, utrættelig og morsom som kun hos visse ræsonnerende Kvinder i Molières allerbedste Komedier, havde en næsten magnetiserende Nøjagtighed. En otteogtyveaarig Kvinde, uinteresseret hengiven i sit Forhold til en Mand og dog saa praktisk, at hun arbejder de sex Dage af Ugen, en saadan Opoffelse i Forbindelse med en saadan Fornuft syntes mig at høre hjemme i svundne Tider, da alt var bedre. Hendes uimodstaaelige Ræsonnement og hendes letvakte, feminine Intereserthed gjorde vor Underholdning fortrolig som en Samtale med en klog Søster. Da hun havde fortalt mig, hvorledes Digteren Verlaine og Cazals havde skrevet Sonnetter til hinanden i *La Plume*, hvorledes Verlaine ogsaa havde skrevet et Digt til hende, hvorledes Cazals, der holdt mere af at skrive end at tegne, endnu aldrig havde gjort hendes Portræt, – var jeg bestandig saa blændet af at se Aanden fra Molières Komedier vandre levende omkring, at jeg gav et uforsigtigt Løfte:

«Hvis jeg kunde tegne, vilde jeg tegne Dem strax .... Nu er det mig ikke givet – men jeg vil skrive en Sonnet til Dem.»

«Paa fransk?»

«Ja ... naturligvis ... paa fransk!»

Da jeg endelig en Natterime faldt paa at skrive den lovede Sonnet, var det kun for at udtrykke den Tanke, at Cazals var en af Ideens Tamburer, og:

«At elske en munter Tambur, Madame, især naar han er køn, er slet ingen Fortjeneste. Men det fortjenstfulde er at give ham kærlig Kre-